

A Pécsi Ítéltábla a dr. Barbarics Ildikó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve**(felperes címe) felperesnek - a dr. Traj Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Törvényszéken indított perében a 2015. március 26. napján kelt 8. sorszámú ítélet ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **ítéletet:**

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### **Indokolás**

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a **k-i H.-n** egymással szomszédos ingatlanon hétvégi házzal, illetve lakóházzal rendelkező felek között 2009. évben a korábbi jó kapcsolat megromlott. 2010. október 14. napján a felperes az alperes hétvégi háza mellett elhaladva otthonába tartott, amikor az alperes a kezében lévő bottal közepes erővel fejbe ütötte. A felperes az ütéstől megszédült, a földre esett, majd a földön fekvő felperest az alperes még legalább három alkalommal test-szerte kisebb erővel megütötte, illetve a földről felálló felperest egy alkalommal vállon ütötte. A felperes a bántalmazás következtében a hajas fejbőr bal oldali falcsonti területének nyolc napon belül gyógyuló vonalas zúzott sebzését szenvedte el. A sérülés következtében maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás nem alakult ki. Az alperest a Városi Bíróság a 2012. április 18. napján kelt B.../2011/10. számú ítéletével - amely a Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.../2012/5. számú ítéletével emelkedett jogerőre - könnyű testi sértés vétségében bűnösnek mondta ki, és két év időtartamra próbára bocsátotta.

A bántalmazás következtében a felperesnek erős félelemérzete alakult ki, igyekezett elkerülni az alperessel közösen használt útszakaszt, illetve több esetben kísértést kellett igénybe vennie az áthaladáshoz. Biztonságérzetét elvesztette, ügyeit a mai napig próbálja úgy intézni, hogy ingatlanát a lehető legrövidebb időre kelljen elhagynia.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, továbbá kérte az alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben, és ennek 2010. október 14. napjától járó késedelmi kamatában marasztalni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felperest nem bántalmazta, az igényelt nem vagyoni kártérítés összegét pedig eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez, valamint emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, marasztalta 450.000 forint nem vagyoni kártérítésben, ennek az összegnek 2010. október 14. napjától járó késedelmi kamatában, valamint 99.500 forint perköltségben. Az elsőfokú bíróság a büntető ítéletben foglaltakra figyelemmel nem fogadta el az alperesnek azt a védekezését, hogy a felperest nem bántalmazta, személyiségi jogait sértő magatartást nem tanúsított. Annak megállapítása ugyanis, hogy az alperes cselekménye nem sérti a felperes testi épségét, egészségét és emberi méltóságát, ellentétben állna a jogerősen befejezett büntetőügyben hozott határozattal, azaz tartalmilag azt jelentené, hogy az alperes nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A büntetőeljárásban beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján rögzítette a felperes által elszenvedett sérüléseket, míg a tanúvallomások alapján állapította meg, hogy a felperesnek a bántalmazás következtében félelemérzete alakult ki. Valamennyi hátrányt mérlegelve úgy foglalt állást, hogy a káridőpontri ár- és értékviszonyok alapul vételével 450.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperest ért hátrányok hozzávetőleges kiegyenlítésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az őt terhelő nem vagyoni kártérítés összegének 200.000 forintra történő leszállítását, míg harmadlagosan az elsőfokú ítéletben megállapított összegű nem vagyoni kártérítés tekintetében késedelmi kamat fizetési kötelezettségének mellőzését kérte. Fellebbezésében is állította, hogy a felperest nem bántalmazta, amennyiben megsérült, úgy más személy volt az elkövető. Nem találta bizonyítottnak, hogy az állítólagos bántalmazás következtében a felperesnek bármiféle hátránya származott volna, így az esetleges sérelem semmiképpen nem éri el azt a fokot, amely miatt nem vagyoni kártérítésben marasztalható lenne. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a pervesztesség-pernyertesség arányát is tévesen állapította meg. Az 1.000.000 forint összegű pertárgyértékhez képest ugyanis a felperes nagyobb részben pervesztés lett, ezért perköltségre nem tarthat igényt, hanem perköltségben való marasztalásának van helye, illetőleg harmadlagos fellebbezési kérelmének teljesítése esetén annak megállapítására kerülhet sor, hogy a felek az eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és érdemi döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A Pp. 4.§-ának (2) bekezdése szerint, ha a jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményei felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Ebből következően a kártérítési ügyben eljáró bíróság a bűnösség kérdésére is kiható ellentétes ténymegállapítást nem tehet. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében az alperes védekezését figyelmen kívül hagyva azt állapította meg, hogy a felperest 2010. október 14. napján bántalmazta, melynek következtében a felperes nyolc napon belül gyógyuló könnyű sérüléseket szenvedett el. Ugyancsak helyes az a megállapítása, hogy az alperes e magatartásával megsértette a felperesnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 8.§-ára figyelemmel alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 76.§-ában védett testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, és az elkövetés körülményeire figyelemmel helyesen történt az emberi méltósághoz való személyiségi jog sérelmének megállapítása is az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján. Az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanúk vallomása alapján aggálytalanul megállapítható

volt, hogy a bántalmazás következtében az egyébként is számos egészségügyi problémával küzdő felperesben félelemérzet alakult ki, és tartva a támadás megismétlődésétől, az alperes hétvégi háza előtt történő elhaladáshoz több ízben kísérőt vett igénybe, illetve igyekezett lakóhelyét más útvonalon megközelíteni. Az igazságügyi orvosszakértői véleményben rögzített sérüléseket és a támadás következtében a felperes életvitelében bekövetkezett hátrányokat is értékelve az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének e) pontja szerint alkalmazandó 1959. évi Ptk. 339.§-ának (1) bekezdése és 355.§-ának (1) és (4) bekezdése alapján járó nem vagyoni kártérítés összegét is.

Arra helyesen hivatkozott fellebbezésében az alperes, hogy a felperes által igényelt nem vagyoni kártérítés összegére is figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a pertárgy értékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§-a (3) bekezdésének b) pontja alapján (meg nem határozható perérték). Abban az esetben ugyanis, ha a személyiségi jogában megsértett fél egy keresetben objektív és szubjektív szankciók alkalmazását is kéri, az így egységes keresetnek minősül, és azt az illetékalapot kell figyelembe venni, amely az adott esetben magasabb (BH 1999.250., BH 2001.367.). A megítélt összeghez képest azonban a felperes követelése még az 1.000.000 forint perérték mellett sem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak, ezért a Pp. 81.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel helyesen történt az alperesnek elsőfokú perköltségben való marasztalása.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A.§-ának (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 253.§-ának (2) bekezdése és 254.§-ának (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira utalással - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, a felperesnek azonban a másodfokú eljárásban a Pp. 75.§-ának (1)-(3) bekezdése szerint megtérítendő költsége nem merült fel.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2016. március 1.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: